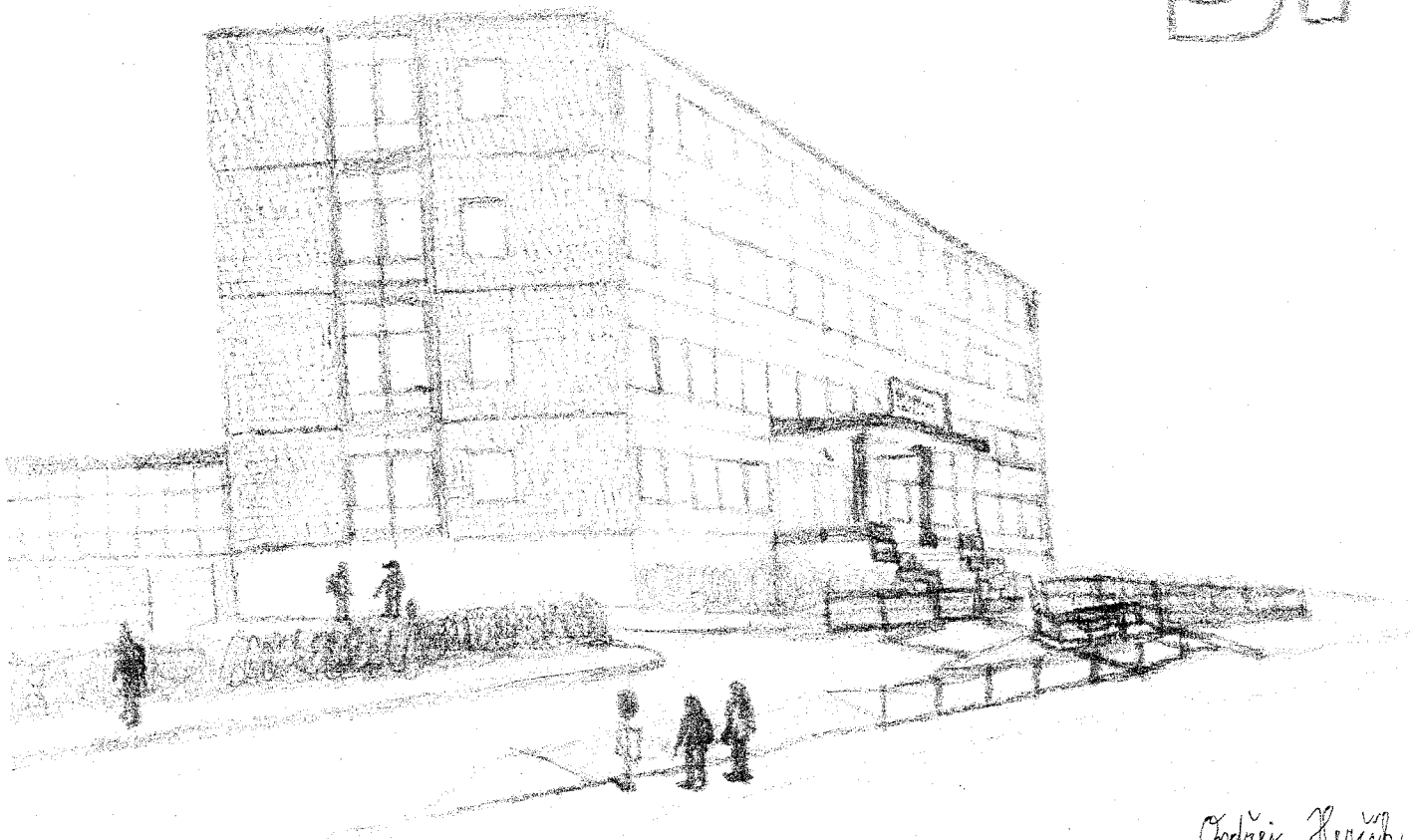

ZAŠKOLÁK

9.

Ondřej Keršl

Se souhlasem vedení školy vydává redakční rada Základní školy, Dukelská 1112, Mladá Boleslav

5,-

Co se děje v naší škole

Olympiády

Zatím proběhla chemická olympiáda, vítězem se stala Gabriela Ježková z 9. A. V okresním kole se ze 17 účastníků umístila na čestném třetím místě. Příprava trvala půl roku a rádi tlumočíme Gabrielino poděkování paní uč. Křížové za obětavost a vynaložený volný čas.

V přírodovědné soutěži Klokan se na prvním místě umístila Gabriela Ježková (80 bodů), na druhém Jitka Poušková (74), na třetím Mikuláš Sanko (73).

Školní kolo olympiády z českého jazyka je naplánováno na středu 10. 2., o výsledcích vás budeme informovat na nástěnce u sborovny.

Na matematickou olympiádu se nikdo nepřihlásil...

Společenský ples naší školy

Letos se konal již 10., tedy jubilejní, společenský večer naší školy. Po úvodním slově paní ředitelky následovalo nádherné taneční a hudební vystoupení našich žákyň. Děkujeme jim za hezké zážitky a zvláštní poděkování posíláme paní Vrabcové a její pomocnici Janě (8. B) za nádherné 4! dorty a živého králíka, který byl hlavní cenou v tombole.

Úspěch mělo i tradiční půlnoční vystoupení šesti učitelek naší školy. Skupina Kučerky má už své příznivce, škoda, že vystupuje pouze jednou v roce a o půlnoci...

Klub mladých diváků

Předposledním představením byla Suger v Divadle pod Palmovkou, ohlasy byly celkem příznivé, i když někteří čekali víc. Z pohledu zapálených dějepisných učitelek byla větším přínosem prohlídka Novoměstské radnice a především výstavy v kostele sv. Cyrila a Metoděje, která je věnována aktérům atentátu na Heydricha.

Naposledy v tomto školním roce jedeme 14. 3. do Divadla v Celetné na hru V zajetí filmu .

Bohužel nad další činností Klubu mladých diváků se vznáší velký otazník, a to proto, že v pražských divadlech je naprostý nedostatek představení, která by byla vhodná pro věkový stupeň 13 – 15 let.

Handicapovaná zvířátka

Vybírání peněz na handicapovaná zvířátka vyneslo slušnou sumu 2000,- Kč. Za tyto peníze naše škola adoptuje vybrané zvíře z MiniZOO Domu dětí. Katka Svátková a Karolína Šelemberková měly super nápad.

Sběr tvrdého chleba a pečiva pro koně

Na jiném místě časopisu se dozvíte o rytířské skupině Honoris. Tvrdě pracující koně této skupiny si rádi smlsnou na tvrdém chlebu, který často končí v popelnicích. Sbírejte a sušte, chleba se odevzdává každou 1. středu v měsíci na stejné místo ve vestibulu, kam dáváme starý papír.

Fotbalový turnaj

9. A vás zve na fotbalový turnaj naší školy. Hraje se v tělocvičně 25. 2. od 8. 00 hod. (3+1).

Další informace u Patrika Pešty.

Zorný úhel pohledu aneb **Škola očima**

šestáků:

Já osobně jsem se druhého stupně bála, protože to bylo místo, kam chodí velcí hezčí týpkové a z paních učitelek jde strach, i když dostanete jedničku. Ale nakonec patřím k těm týpkům. Ale jiné to je. Na prvním stupni vám paní učitelka říká, i kdy máte jít na záchod. Na druhém jste rádi, když vás neseřve, když chcete jít o hodině. A těch písemek! A úkolů!

Bára Klímová

A maminka si některým stěžovala, že úkolů je poměrně málo... (poznámka redakce)

devátáků:

Za devět let jsme prolezli všechny třídy od přízemí až do 3. patra (jen na střeše jsme ještě nebyli). Mapu pokladů jsme ještě nenalezli, zato vědomosti ano – aspoň někteří. Poslední 2 roky nás mrzí, že jsme u zrodu některých projektů, ale jejich konce se už nedočkáme. Většina z nás má toto prostředí ráda a bude ho opouštět se smutkem. Ale nic jiného nám nezbyde. Dobrovolně se hledání mapy pokladů vzdáváme a začneme ji hledat jinde.

Gabriela Ježková a Nikola Uramová

Poznámka pro ty opožděnější: Mapa pokladů je metafora, a kdo ji nechápe, tomu ji Gábina osobně vysvětlí.

čerstvě vyšlého absolventa naší školy:

Určitě se mezi vámi povídá, že vás na základní škole pořád vodí za ručičku a po ní najednou hodí do vody. Ale vy jste tam proto, abyste se naučili základy všeho potřebného. A máte výhodu, že tam máte vynikající učitele jako je např. paní učitelka Klímová. Její zásluhou jsem teď z matematiky jeden z nejlepších ve třídě. Tím chci říct, že až vás hodí do vody, zásluhou základky z vás můžou být dobří plavci.

Filip Vtelenský

našeho školníka:

Já bych si přál, aby technické zabezpečení naší školy a všechny věci byly v pořádku = nebyly ničeny. Pokud tohle nebude fungovat, tak legrace se mnou rychle skončí.

Jiří Hrdlička

kuchařek:

Nejlepší odměnou pro každou kuchařku je pěkně vyjedený prázdný talíř. A my bychom si přály, aby byl prázdný, i když máme luštěniny nebo ryby.

Jana Tonarová

nové učitelky:

Škola překvapuje malou budovou, která skrývá velký prostor uvnitř. Velmi příjemný pocit byla první věc, která mě napadla při první návštěvě ve škole. Jiný pocit mám z některých žáků. Nějak se stále mímíme. Marně hledám i náznaky zájmu něco nového se naučit.

Zdena Špičková

ředitelky:

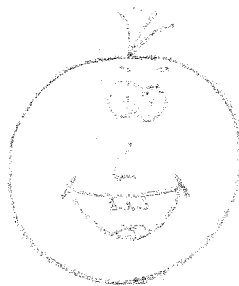
Velmi ráda sním. A nemusím při tom ani spát. Stačí zavřít oči a za nimi se začínají promítat obrazy. Vidím barevnou, originálně vyzdobenou školu s novou fasádou a novými okny, opraveným hřištěm, třídami bez otlučných stěn, počmáraných lavic, poházených odpadků, školu plnou holek a kluků, kteří sice někdy udělají nějakou drobnou lumpárnu, občas si nepřinesou nějaké pomůcky, ale nejsou vulgární, nenadávají si, neponižují a nezesměšňují jeden druhého, nesnaží se podvádět. Školu, kde těm, kteří mají v životě trochu smůlu ostatní pomáhají a kde se všichni těší na další školní den. Také vidím školu, kde k sobě mají žáci i učitelé partnerský přístup, školu, kde to žije, dýchá, klokotá, občas se i vaří a občas tak trochu odpočinkově přelévá. Tahle škola je plná usměvavých žáků, kteří by ji nevyměnili za nic na světě. Pokud by se vám taková škola taky líbila, pojdte za tímhle snem se mnou...

Marcela Pavlíková

A tentokrát hodnotíme my!

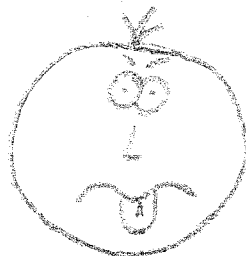
+

boxovací pytle
hodiny ve třídách (nástěnné, některé vyučovací taky)
školník – je s ním sranda a ti psi jsou prostě neodolatelní
paní uklízečka Gurková – je při nás
výběr ze dvou obědů
nová sedačka ve vestibulu

-

pomalé počítače a staré myši s kuličkou
neohlášené písemky
složitě dobíjení karty ke svačtinovému automatu /= lze pouze přes internet/
zima v tělocvičně
nepořádek ve třídách, který si děláme sami

Víte, že

- Střední zemědělská škola pro nás připravuje meteorologickou budku? Jejím prostřednictvím bude možné měřit teplotu vzduchu a jeho vlhkost. Budka bude umístěna pravděpodobně v atriu.
 - tři naši spolužáci vystupují s rytířskou skupinou Honoris? Je to Vojtěch Adam Truneček, páže ze 4. A., Jakub Rejmon (7. A) vykonává funkci panoše a to tak zodpovědně, že bude možná pasován na rytíře. A služebně nejstarší je deváťanda Dáda Macounová.
 - od úterka 23. 2. se bude v tanečním sále opět scházet dramatický kroužek pod vedením Jakuba Machače (8.A)? Přijďte, začínáme nacvičovat!
 - dvacet procent našich deváťáků už pravidelně kouří? Vzhledem k tomu, že ze šestých tříd pokuřují – a to občas – pouze dva, vychází nám, že návyk vzniká v sedmé nebo osmé třídě. Deváťáci varují před sedmou...
- poznámka: Dotazník byl zadán v hodině občanské výchovy a děkujeme za snahu pravdivě odpovídat i za svolení zveřejnit výsledky.
-

Časopis vydala redakční rada 9. A a její spolupracovníci ze 6. B, 8. A a 8. B.

zvláštní příloha: časopis Vedem – zpracovali žáci 9. A pod dojmem vzdělávacího semináře v Terezíně

V Mladé Boleslavi 10. února 2010

VEDENÍM

Název časopisu jsme si vypůjčili z Terezína, kde ho vydávali chlapi Domova č.1 pod vedením čtrnáctiletého P. Ginze.

Na úvod

Lidstvo má za sebou strašlivou zkušenost – holocaust. Nikdy jsem neměla žádné židovské předky, ale vždy mě z pocitu prosté lidské spravedlnosti děsila ta hrůza, kterou museli projít zcela nevinní. Jako učitelka jsem si předsevzala pokusit se aspoň malou měrou přispět k informovanosti mladé generace, protože ten, kdo zná a ví, je hůře manipulovatelný a rychleji rozezná zlo. I letos - jako už poněkolikáté - jsem pro tento záměr využila dvoudenního semináře Památníku Terezín, který je promyšlenou kombinací přednášek, prohlídek terezínských prostor, workshopů a besed. Upřímně a po zásluze chci poděkovat pracovníkům Památníku za profesionální a perfektní organizaci, za neformální zájem o naše pracovní výsledky a vlídný přístup. Třídě 9. A pak za to, že byli vnímavými a aktivními účastníky této akce a v převažující většině jsou citlivými lidmi. Ze všech následných debat a úvah vyplývá, že je předložená problematika zasáhla. Katastrofické vize o úpadku vzdělanosti a citovosti mladé generace se na naší škole nenaplnují.

Miloslava Vaňková, organizátorka výjezdu

O průběhu semináře

Zúčastnili jsme se semináře v bývalém terezínském ghettu, abychom se dozvěděli o podmínkách života a osudech tehdejších židovských vězňů. Měli jsme možnost vcítit se do jejich pocitů a útrap a byli jsme fascinováni. Některé osudy – a vlastně všechny – byly neskutečně kruté a nespravedlivé.

První den jsme se zúčastnili úvodní přednášky a zhlédli jsme první dokumentární film. Pak jsme si prošli bývalé terezínské ghetto, výstavy, pevnostní prostory starého města, židovský hřbitov a krematorium. Prohlídka končila v Magdeburských kasárnách, kde jsme také spali a kde je možné nahlédnout do původní ženské ubikace.

Po návratu jsme v půdních prostorách – v těch, ve kterých před více než 60 lety působili vězni ghetta - pracovali v rámci workshopu na přípravě prezentace čtyř mladých lidí. Každá skupina dostala materiály určitého vězně, musela je prostudovat, zjistit jeho minulost a další životní příběh a pak ho sdělit ostatním. Druhý den začal předváděním výsledků naší práce. Pak jsme se vydali za město na prohlídku Malé terezínské pevnosti, kde bylo za války vězení gestapa. Jestliže v ghettu hlavně zpočátku bylo možné s krajním vypětím přežít a jistou smrt znamenal až odsun do koncentráku, v otrěsných podmínkách vězení to možné nebylo.

Nejpůsobivější byl závěr, a to beseda s pamětnicí paní Zuzanou Podmelovou, která ghetto Terezín zažila na vlastní kůži a o smutné vzpomínky se dělí s lidmi, kteří o to mají zájem. Říkala, že by přijela i k nám.

Nikola Vojřová, Michaela Oružinská, Matěj Třešňák, Václav Štěrba

Na co myslím, když si vzpomenu na Terezín?

Myslím na utrpení desítek lidí, kteří v terezínské pevnosti zemřeli. Terezín byl součástí průmyslu na smrt a zvrhlým prostředkem nacistů k tomu, aby si zajistili celosvětové vítězství. Za vším byla touha po moci a majetku.

Myslím na surovost neberoucí ohled ani na malé děti. Po příjezdu do tábora byly rodičům odebrány a umístovány v samostatných místnostech, kde byly odděleny dívky od chlapců.

A myslím na to, že jsem vděčná za naši dobu.

Kristýna Kvapilová

Myslím na všechny ty Židy, kteří si museli vytrpět tak hrozné věci. Museli opustit rodinu a odejít do ghetta, kde vlastně nežili, jen přežívali. Kráčeli jsme po místech, po kterých chodili i oni. Sice to je o několik desítek let později, ale stejně jsme cítili tu ponuru atmosféru tohoto místa. Uvědomujeme si díky tomu, jak je nebezpečné, když jeden fanatik strhne celý národ. A bohužel jsem zjistila, že dodnes existují lidé, kteří si myslí, Hitler měl pravdu. A to je obrovské nebezpečí pro nás všechny.

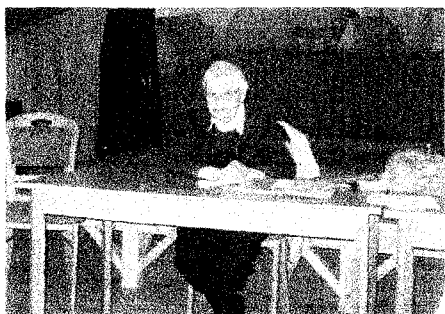
Kateřina Povšíková

Nechápu tu nesmyslnou nenávist vůči Židům. Jak hrozné musí být odloučení od rodiny, kdy po čase marných nadějí zjistíte, že vaši nejbližší s vámi už nikdy nebudou. Zůstanou jen vzpomínky na domov, útulný pokojíček, kamarády, dobré jídlo. Vzpomínky na ten minulý nádherný život, který se už nikdy nemůže vrátit. Sníte a pak se probudíte do kruté reality. Jste namačkáni na malém prostoru s mnoha ostatními. Vyhublí až na kost, hladoví, špinaví, zbavení všech práv, rozbolavění od nelidské práce a hrubého zacházení. Jak se to mohlo stát???

Karina Horosová

Vzpomínka na to, co se stalo a pomyšlení na to, že se to může opakovat, je strašná. V dějinách lidí opakovaně nějaká skupina lidí – ta, co má moc – nechápe, že lidé jsme všichni a s nikým by se nemělo zacházet jako s podřadným. Já sama jsem jiné národnosti a také jsem si musela vyslechnout narážky na to, kdo jsem. Já jsem ale měla možnost se bránit, ti v Terezíně ne.

Michaela Oružinská

Když si vzpomenu na Terezín, nejdřív se mně vybaví paní Podmelová. Vyprávění pamětnice paní Zuzany Podmelové, která v terezínském ghettu žila, když jí bylo devatenáct, bylo tak poutavé, že nedýchali ani ti, které tyto věci dosud moc nezajímaly. Velmi zajímavá byla rodina paní Podmelové, s hezkými vztahy a tolik soudržná – od babiček až ke strýcům. Když paní Podmelová přijela s transportem do Terezína, dělala v dívčím hejmu vychovatelku a o své svěřenkyňe se starala s mateřskou láskou. To štěstí, když se dostaly na práci za hradby města na sklizeň zeleniny a mohla jim – samozřejmě tajně – nějakou přinést! Z těch dvanácti svěřených dívek nepřežila ani jedna. Paní Podmelové osud umožnil se vrátit, ale manžel zemřel v Osvětimi, rodiče také a v Praze nenašla jediného příbuzného. Dnes je jí 88 let, je velmi činorodá a my jí přejeme hodně síly a štěstí.

Markéta Šumová

Asi všichni jsme si uvědomili ty strašné hrůzy. Nejvíce mě znepokojilo, jak se zacházelo s dětmi. Nenapadá mě jediný důvod, proč tohle nacisti dělali. Možná se Židů báli, štítily se jich – ale za to smrt? Mysleli si, že jsou více než oni a ukázalo se, že jim nesahají ani po paty.

Zdeněk Spurný